

meget vel, at der kan gøres Indvendinger paa det Punkt, men Opgaven har været at finde en eller anden Maade, hvorpaa man kunde begrænse de Udgifter, som en saadan Voldgiftssag kunde komme til at andrage, og der var der ingen anden Vej at gaa end netop at begrænse det Vederlag, Voldgiftsmændene skulde have. Det ærede Medlem gør her to Indsigelser gældende, som komme i Strid med hinanden. Den ene er, at det er alt for dyrt at bruge denne Voldgiftsdomstol. Gaa Parterne til Domstolene, koster Gebyret kun 10 Kr., gaa de til Voldgiftsmændene, koster det 55 Kr. Man giver altsaa unødvendigt 45 Kr. ud her. Men det fører netop til, at man sætter Bidraget til Voldgiftsmændene saa langt ned som muligt. Jeg tror nu paa den anden Side, at man ikke kan gaa længere ned, end Lovforslaget gør, nemlig til 55 Kr., men dette finder jeg saa forsvareligt. Det er rigtigt nok, at Voldgift paa denne Maade bliver dyrere end almindelig Proces, men hvad er Aarsagen dertil? Aarsagen er den, at Staten ellers betaler alle de Udgifter, som ere forbundne med Proceduren, den lønner Dommerne o. s. v., og den faar Retsgebyrerne som Vederlag derfor, men disse Retsgebyrer vilde ikke være nok til at lønne Dommerne, hvis man ikke havde Tinglæsningsafgifterne. Ved Hjælp af dem kommer der mere ind i Statskassen, end man bruger til at lønne Dommerne. Men her maa Parterne betale alle Udgifterne, saaledes som de altid maa gøre ved Voldgift. Men det viser sig i Livet, at det have Folk intet imod. Jeg erindrer fra min Sagførerpraksis et Tilfælde, hvor der var Forhandling om et større Beløb, end jeg nogen Sinde har haft at gøre med i en Sag for Højesteret, og denne Sag overgav Parterne 3 eller 5 Mænd til Afgørelse ved Voldgift. Der var nogen Risiko forbunden dermed, men de foretrak det for at faa en hurtigere Afgørelse, men naturligvis blev Udgiften meget betydeligere, end den vilde være bleven til Retsgebyrer. Vi se det i en Institution, som er stiftet for nogle Aar siden, Sagførernes Voldgift, som det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ogsaa kender og har benyttet. Der er det Sagførerne, som dømme Parterne imellem, det bliver og maa blive dyrere i Retsgebyrer end ved almindelig Procedure, men alligevel foretrække Folk dette. Jeg tror imidlertid, at Sagførernes Salær bliver mindre, ganske simpelt af den Grund, at der ikke lægges saa meget Beslag paa Sagføreren, det tager ikke saa

lang Tid, der veksles ikke saa mange Indlæg og afholdes ikke saa mange Møder, derfor kan man nøjes med et mindre Vederlag. Derimod synes jeg ikke, det ærede Medlem har Ret i, at det tager lang Tid med at procedere her. Det ærede Medlem kom, saa vidt jeg husker, med nogle Bemærkninger om Lovens § 6. Ifølge § 6 skal Kendelsen som Regel afsiges inden 6 Ugers Forløb fra den Dag, da Voldgiftsmændene ere udmeldte, men Fristen kan i særlige Tilfælde, naar det er nødvendigt, forlænges med 2 Gange 4 Uger. Jeg tror derfor, at en Kendelse afsiges betydeligt hurtigere end en Dom, selv om det nu gaar hurtigere med Domme end tidligere.

Det ærede Medlem gjorde nogle Bemærkninger til § 8, sidste Stykke, som indeholder følgende Bestemmelse: „dog, kan ny Forligsprøve undlades, men der tilkommer desuagtet Formanden 10 Kr. for det første Møde“. Denne Bestemmelse skyldes egentlig et redaktionelt Hensyn, eftersom det, idet man henviser til Bestemmelsen i § 4, 4.—7. Stykke, § 5 og § 6, kunde se ud, som om Formanden ikke fik 10 Kr. for det første Møde, naar der ikke blev prøvet Forlig, derfor er det udtrykkelig fremhævet her. Det ærede Medlem havde intet at indvende imod, at disse Kendelser kunde tvangsfuldbyrdes, og det er ogsaa ganske rigtigt, det er i Virkeligheden en meningsløs Omvej, at man, naar man har en Kendelse, som er endelig afgørende, skal til Domstolen, for at den kan sætte sit Stempel derpaa, inden Kendelsen kan eksekveres. Har man Indsigelser at gøre mod Kendelsen, Indsigelser, som overhovedet kunne fremsættes for en Domstol, kunne de fremføres for Fogeden, saa at Eksekutionen forhales.

Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds omtalte dernæst en Artikel i „Ugeskrift for Retsvæsen“ angaaende den Enquête, der er foretagen, og jeg skal kort fremsætte nogle imødegaaende Bemærkninger. Det ærede Medlem gjorde opmærksom paa, at der i denne Artikel stod, at denne Lov, som var kommen frem under det falske Navn Voldgift, paatvang Børgerne en Ordning. Dertil vil jeg sige, at det at kalde Lovens Navn falsk tror jeg er uberettiget, thi da Loven blev given, er det udtrykkelig omtalt i begge Ting, hvorledes Forholdet var, og alle de Indvendinger, der kunde fremsættes paa dette Punkt, ere fremsatte, saa at alle, der have været med til Lovens Givelse, have været klare over, hvad det drejede sig om. Re-